ON SOME LINGUISTIC PHENOMENA IN THE PRESENT ROMANIAN LANGUAGE

Dumitru Draica
Assoc. Prof., PhD, University of Craiova

Abstract: Contemporary Romanian Language has a series of breaches of the rules of grammar rules they must be respected by all speakers, who feel and think Romanian; expressive means of the language are in constant change, connotative values of Romanian words and phrases are unexpected. In everyday communication, oral and written, are common template a series of phrases, stereotypes, fixed formula, linguistic or lexical cliches to be used, but with caution and only when imposed by a particular context; They are present because of ignorance, the false scholars, the heavy borrowing of foreign words from other languages

Keywords literary language, confusing construction, standard language, expressive language means deviations from the language rules

Noţiuni generale despre limbă

În comunicarea cotidiană comună, orală sau scrisă, limba include sistemul lexical şi gramatical, ea este „un sistem de izoglose verificate într-o activitate lingvistică complexă, care permite vorbirea şi înţelegerea mai multor indivizi, conform unei tradiţii comune de-a lungul istoriei.”[1] Limba nu poate exista fără folosirea neîntreruptă, corectă şi conformă cu unele reguli gramaticale, de către vorbitorii ei, dacă fiecare dintre noi ar folosi o „limbă” proprie, comunicarea nu ar mai fi posibilă, de aceea fiecare membru al comunităţii lingvistice trebuie să cunoască şi să respecte anumite norme de funcţionare a limbii. Limba nu este o realitate independentă de vorbitori, fiecare dintre aceştia este posesorul unei părţi din limbă, ea este considerată un sistem de semne, pentru că la fiecare nivel al său de organizare (fonetică, morfologie, sintaxă, lexic) există unităţi specifice, ce se leagă într-un ansamblu de relaţii specifice.

Limba română este supusă în permanenţă unor schimbări, vorbitorii de limbă română iau contact cu noi realităţi ale vieţii economico-sociale şi politice, ei trebuie să facă faţă tuturor fenomenelor cu care se confruntă limba; folosirea limbii în comunicarea cotidiană orală şi scrisă este o caracteristică a nivelului limbii la un moment dat, aceasta cunoscând în timp, până azi, o serie de modificări, datorate, în primul rând, scriitorilor, oamenilor de ştiinţă, publiciştilor, celor cu o instrucţie aparte. Fără îndoială, mijloacele expresive al limbii sunt nenumărate, conotaţiile cuvintelor româneşti sunt mereu surprinzătoare, toţi cei care scriu şi gândesc româneşte trebuie să se conformeze unor norme literare. Între scriere şi vorbire, între aspectul scris şi oral al limbii actuale sunt unele deosebiri, din cauza faptului că scrierea presupune în mare parte o exprimare corectă, în conformitate cu normele lingvistice actuale, limba scrisă este mult mai „îngrijită” decât limba vorbită, respectă cu mai multă exactitate normele limbii fixate prin tradiţie şi prin uz, în vreme ce în vorbire mai apar greşeli, exprimarea este mai puţin îngrijită, fapt ce atrage după sine comentarii din partea specialiştilor. Cunoaşterea insuficientă a limbii materne, a sensurilor cuvintelor, a valenţelor lor stilistice şi combinatorii generează, de multe ori, chiar greşeli grave, punându-i pe

[1] Eugen Coşeriu, *Introducere în lingvistică*, Cluj-Napoca, Editura Echinox, 1995, p. 94.

BDD-A23134 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:27 UTC)

vorbitori în situaţii dintre cele mai neplăcute, se ajunge la construcţii confuze ce vor afecta într-un fel sau altul comunicarea de zi cu zi.

Despre limba română literară

Limba actuală îşi îndeplineşte pe deplin principala ei funcţie, aceea de comunicare interumană, numai în cazul în care ea corespunde normelor lingvistice privitoare la folosirea corectă a tuturor unităţilor sale, în situaţii concrete de utilizare. În procesul utilizării limbii în realitatea cotidiană se fixează anumite tipuri de îmbinări de cuvinte, propoziţii, sintagme, enunţuri, care vor deveni normă pentru vorbitori, aceştia vor încerca să respecte, în mare parte şi în orice situaţie, normele ortografice şi ortoepice, fonetice, gramaticale şi lexicale, care vizează vorbirea şi scrierea corectă, folosirea celor mai potrivite cuvinte în anumite contexte, accentuarea şi despărţirea lor în silabe…

Într-o primă etapă, normele exprimării culte au fost determinate de tradiţia limbii textelor scrise, a cărţilor bisericeşti răspândite pe întregul teritoriu dacoromân, până la sfârşitul secolului al XVIII-lea, fiecare provincie românească având contribuţia ei, la fixarea şi stabilirea acestor norme. Vorbitorii de limbă română au avut dintotdeauna conştiinţa unităţii lor de limbă şi de neam şi, chiar dacă au trăit vreme îndelungată în cele trei ţări istorice diferite, ei şi-au păstrat unitatea spirituală şi lingvistică. Cărţile bisericeşti au circulat pe întreg teritoriul românesc, contribuind la stabilirea variantei cultivate a limbii române.

Chiar dacă au existat unele variante dialectale, cărturarii români s-a adresat tuturor românilor, folosind un mod de comunicare aproape unitar, accesibil tuturor credincioşilor ortodocşi, ideea unităţii de limbă şi de neam fiind afirmată şi de învăţaţii laici, din epoca veche.

O a doua etapă a constituirii normelor limbii literare se întinde pe o perioadă de aproape o sută de ani şi este cuprinsă între 1780 şi 1880, când are loc unificarea normelor şi modernizarea limbii române culte, pe baza aplicării unor principii filologice şi estetice ale reprezentanţilor Şcolii Ardelene, pentru ca după anul 1880 să înceapă o a treia perioadă din evoluţia limbii române literare, care se continuă şi azi. De-acum vorbim de o singură variantă a limbii culte româneşti, cu norme unice fundamentale, datorate unor intelectuali de seamă ai culturii române, acum se urmăreşte şi mai mult perfecţionarea normelor şi cultivarea limbii române literare, iar începând de la sfârşitul secolului al XIX-lea au fost elaborate numeroase gramatici, dicţionare, îndreptare în vederea însuşirii cât mai corecte a limbii noastre. Lingviştii români, scriitorii şi toţi cei interesaţi de fenomenul lingvistic românesc au stabilit în detaliu normele limbii, contribuind prin aceasta la constituirea limbii române standard. Limbajul standard este cel mai apropiat de normă, de regulile limbii date de uzul general, prin care se asigură unitatea, stabilitatea şi folosirea corectă a limbii române, o trăsătură a lui fiind lipsa oricăror elemente expresive în comunicarea cotidiană orală şi scrisă.

Fenomene lingvistice frecvente în comunicarea cotidiană

Expresiile şablon, stereotipiile, formulele fixe, clişeele lexicale ori lingvistice trebuie folosite cât mai rar şi când sunt impuse de un anumit context; există domenii ale limbii în care ele sunt folosite frecvent, sunt cerute de necesitatea unei exprimări concise, clare, precise, ca în cazul stilului administrativ-oficial (*subsemnatul, prin prezenta, respectuos vă rog…*) sau ştiinţific, datorită rigorii demonstraţiei (*În urma cercetării fenomenelor în laborator…, în urma analizelor efectuate de către specialiştii noştri, desprindem concluzia că…, putem afirma următoarele…*).

Învăţământul reprezintă pentru cei tineri, elevi şi studenţi, contactul nemijlocit cu lumea, cu realitatea înconjurătoare, cu limba română literară, şcoala este o etapă importantă în dezvoltarea personalităţii acestora, acum ei îşi îmbogăţesc şi dezvoltă lexicul, îşi completează şi nuanţează gramatica, deprind normele ortoepice şi ortografice.

Sunt frecvente, însă, în limbajul celor tineri şi unele fenomene negative, de exemplu, în cazul elevilor din ciclul primar: diftongul iniţial *ie-*, din pronunţarea corectă, conform

BDD-A23134 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:27 UTC)

principiului etimologic, este înlocuit cu *e-*, conform scrierii (*eu, el, eram, erai, este, eraţi…)* sau pronunţarea *cs* în loc de *gz* a literei *x (examen, exemplu, egzil…).*

În clasele de gimnaziu, apar greşeli în privinţa construirii genitivului (*lui prietena, lui Ana*…, în loc de: *prietenei, Anei…)* sau a întrebuinţării relativului *care (Caietul care l-am luat*…, *Întrebarea care am pus-o*…, în loc de: *Caietul pe care…, Întrebarea pe care…).* Acum se îmbogăţeşte continuu, într-un ritm susţinut, lexicul elevilor şi sub influenţa manualelor şcolare, a lecturilor la clasă dar, mai ales, datorită lecturilor particulare; din păcate o tendinţă tot mai des întâlnită este şi asimilarea unor cuvinte şi expresii argotice (*mişto, miştocar, gagiu, gagică*…), a unora străine, neadaptate sistemul limbii noastre (*ciao, by-by, OK…)* sau a unor cuvinte trunchiate (*dirul, dira, mate, geogra, profu, profa…).*

Aceste cuvinte şi expresii frecvente în limbajul tinerilor încearcă să marcheze teribilismul şi nonconformismul vârstei, intenţia lor de a-i şoca pe cei din jur şi care, din fericire, sunt trecătoare, însă pot lăsa urme în comunicarea viitoare, dacă tinerii nu vor continua să-şi îmbogăţească şi să-şi actualizeze bagajul lexical, prin lecturi diverse şi continue. Însuşirea corectă a normelor exprimării şi scrierii literare, adoptarea acelor cuvinte, expresii, sintagme potrivite limbii române literare, atitudinea autocritică faţă de întrebuinţarea neconformă în exprimare a multor cuvinte, vor fi, peste ani, o probă a maturizării intelectului şi comportamentului tinerilor.

În zilele noastre, din păcate, asistăm cu deosebire în stilul publicistic, la încălcarea normelor limbii fixate cu atâta trudă în secolele trecute, întâlnim o serie de abateri datorate ignoranţei, falsei erudiţii. O cauză ar fi şi împrumutul masiv de anglicisme şi americanisme, neadaptate suficient la sistemul fonologic şi ortografic al limbii noastre.

Stereotipia lingvistică

O exprimare corectă din punct de vedere ortografic, ortoepic, gramatical, sintactic, lexical sau al semnelor de punctuaţie nu este întotdeauna corectă şi sub aspectul stilului. Unul dintre fenomenele negative cu repercusiuni grave asupra expresivităţii exprimării este ***stereotipia lingvistică*** („faptul de a se repeta ceva, de a fi mereu acelaşi”),[2] urmând adesea abateri de la normele limbii române literare. Fiecare varietate stilistică a limbii presupune o terminologie specifică şi unele particularităţi sintactice, în funcţie de scopul şi modalitatea comunicării. Stilul administrativ, cel beletristic, chiar şi stilul ştiinţific folosesc *formule stereotipe* cerute de rigoarea unei demonstraţii care face obiectul dezbaterii.

Stereotipia lingvistică, numită şi *construcţie fixă,* este impusă de nevoile interne ale comunicării în cadrul variantelor stilistice, fenomenul de stereotipie este întâlnit la nivel morfologic, sintactic şi lexical, prin reluarea frecventă a unui timp sau mod verbal, a unor cuvinte şi îmbinări de cuvinte sau a unui grad de comparaţie... Formulările stereotipe, repetiţiile supărătoare scad, de cele mai multe ori, sau anulează valoarea comunicării unor tineri, şi nu numai (*tu, zice, ştii, nu-i aşa, să mor eu, pe cuvânt…).*

Clişee lexicale şi lingvistice

Alături de stereotipii, întâlnim şi alte îmbinări de cuvinte cu caracter fix, care, repetându-se exagerat, duc la formulări inexpresive, monotone, aceste construcţii sunt numite ***clişee lingvistice (***„formulă fixă, expresie banalizată din cauza repetării excesive”)[3]**, *Clişeele lingvistice*** au o sferă largă şi variată de întrebuinţare, aparţin unor stiluri diferite, dar şi limbajului popular uzual, şcolar, sportiv, cazon…, avându-şi originea într-un anumit stil funcţional al limbii, din păcate, ele sunt frecvente şi în limbajul uzual, în contexte inadecvate sau pleonastice.

Unităţile devenite ***clişee lexicale*** sunt numeroase în limbă: *a descrie, a prezenta, a zugrăvi, a se axa, a grăi, a vieţui, a (se) referi, privind, major, nivel, valenţă, drumeţie,*

[2] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 1996, p. 1020
[3] *op. cit.*, p. 187.

BDD-A23134 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:27 UTC)

ospeţie, înalt, fericit, evident, bunăoară, realmente, punct, omonim, lauri, exclusiv, tonic, jalon, activitate, problemă… (chestiuni majore, probleme majore, teme majore, răspunderi majore, funcţie majoră…).

Şi combinaţiile de cuvinte devenite ***clişee lingvistice*** sunt multe: *Ceahlăul literaturii, Luceafărul poeziei, bardul de la Mirceşti, poetul ţărănimii, scor confortabil, dominare copioasă, în asentimentul, în cadrul, în principal, în timp, în contextul, în exclusivitate, la modul, la concret, la rece, la întâmplare, pe undeva, pe parcurs, de calitate, de regulă, pe mai departe, pe cale de, creator de frumos, trecere în revistă, voi fi scurt, a pune în lumină, a fi în măsură, din punct de vedere, în adevăratul înţeles al cuvântului, în această odine de idei…*

În limba română actuală întâlnim în comunicare numeroase ***clişee lexicale*** (repetarea unor cuvinte) sau ***clişee lingvistice*** (repetarea unor construcţii şi expresii), care apar din cauza necunoaşterii corecte a resurselor expresivele limbii, mai ales în domeniul lexicului, din cauza grabei şi comodităţii în exprimare sau se datorează preferinţei vorbitorilor pentru anumite cuvinte rare, la modă.

Clişeele lingvistice apar şi în limbajul comun dar şi în publicistică: *în cadrul, la ora actuală, în principal, o problemă…,* unele sunt folosite din dorinţa de exprimare deosebită, aleasă, pentru a impresiona, este cazul unor neologisme folosite prea des sau în contexte neadecvate: *major, a se referi, a se axa, ancorare…*

Prezenţa acestor ***clişee*** nu este necesară şi nici justificată în limbă, căci dau naştere unor formulări monotone, lipsite de relief sau chiar rizibile, folosite într-un context ele nu ajută la înţelegerea ideilor, fiind în acelaşi timp şi o dovadă a ignoranţei vorbitorilor, a inculturii şi superficialităţii lor. (vezi I. L. Caragiale: *monşer, mă-nţelegi, care poţi pentru ca să zici, te-apucă groaza, stimabile, aveţi puţintică răbdare, parol, curat…).*

Acceptate în comunicarea cotidiană sunt şi unele ***formule de expresie convenţionale,*** impuse prin uzul îndelungat al colectivităţii, fiind admise ca atare, şi care sunt reluate în cazuri speciale, la începutul sau la sfârşitul unei cuvântări (*Stimaţi, dragi colegi…, Dragii mei, dragul eu…, Cu bine, te pup, te îmbrăţişăm…)* sau ale unui basm *(A fost odată ca niciodată…, Ş-am încălecat pe-o roată Şi v-am spus povestea toată…).*

Anacolutul

În *GLR,* ***anacolutul*** este definit ca „un fenomen sintactic de discontinuitate în construcţia propoziţiei sau a frazei, o deviere de la normele sintaxei literare, specifică limbii populare şi familiare, mai ales variantei orale”.[4] ***Anacolutul*** nu este doar o problemă gramaticală, ci şi una care priveşte cultivarea limbii, evitarea lui, pe cât posibil, duce la sporirea clarităţii şi corectitudinii construcţiilor în limba română, fiind o preocupare a tuturor vorbitorilor ei. Anacolutul este o abatere de la normele literare ale sintaxei, o greşeală generată de lipsa de continuitate gramaticală între începutul şi sfârşitul unei unităţi logico-sintactice, discontinuitatea comunicării având mai multe cauze:

- intercalarea în mijlocul unităţii sintactice a unor sintagme duce la întreruperea legăturii gramaticale între membrii propoziţiei („Nu ştiu alţii cum sunt, dar *eu,* când mă gândesc la locul naşterii mele…, parcă-*mi saltă* şi acum inima de bucurie!” – I. Creangă);

- imposibilitatea ca un cuvânt să aibă simultan două forme gramaticale, deşi împlineşte două funcţii sintactice („*Cine* tot vorbeşte, lucrul nu-i sporeşte” - Folclor);

- în poezie, apare datorită necesităţii de a respecta unele particularităţi prozodice ale versurilor („Căci *Dumnezeu*, păşind apropiat, *Îi* vezi lăsată umbra printre boi” - T. Arghezi – „*El* iar, privind de săptămâni, *Îi* cade dragă fata” – M. Eminescu).

Cea mai des întâlnită substituţie de cazuri, în situaţia anacolutului, este cea a nominativului („*Moşneagul,* când a văzut-o, *i* s-au umplut ochii de lacrimi” - I. Creangă).

[4] *Gramatica limbii române,* vol. II, *Enunţul,* Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005, p. 743

BDD-A23134 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:27 UTC)

Tautologia

În limba română, ***tautologia*** („fenomen sintactic care constă din repetarea unor cuvinte cu acelaşi sens, dar cu funcţiuni diferite”[5], din fr. *tautologie,* cf. gr. *tautos*, „acelaşi” şi *logos,* „cuvânt”) este definită ca o repetiţie de tip special, ce constă în repetarea unei părţi de propoziţie sau a unei propoziţii prin aceleaşi cuinte şi cu acelaşi înţeles, dar cu funcţii sintactice diferite („Şi *frica – frică,* dar *omul – om*” – B. Şt. Delavrancea; „De *harnică, harnică,* n-are cum fi” – B. Şt. Delavrancea; „În sfârşit, *facem* noi ce *facem*…” – Ion Creangă).

În unele situaţii, se repetă inutil aceleaşi idei (*Existenţa* este ceea ce *există*), în alte cazuri elementul repetat comunică afectiv unele informaţii necesare sau intensifică un anumit sens, în această situaţie tautologie este văzută ca figură de stil („*Omul* e *om” – „Cuvântul* este *cuvânt” – Vorba* e *vorbă” – „Copilul* e *copil”...).*

Într-o propoziţie, între termenii tautologiei se poate stabili un raport între:

- subiect şi nume predicativ („*Prostul* tot *prost* rămâne”);
- complement şi nume predicativ *(„De părăsită*, tot *părăsită* era ea*...”* – C. Hogaş);

În frază, termenii tautologiei pot fi în raport de:

- subordonare subiectivă („Domnule, *nevasta* trebuie să fie *nevastă*…” – Camil Petrescu);
- predicativă („Până acum, toate *sunt* cum *sunt*…” – Petre Ispirescu);
- completivă directă („Şi mai *fac* ce *fac* de mult…” – Mihai Eminescu);
- subordonată circumstanţială de timp („Năiţă, ştii bine că atunci când spun o *vorbă, vorbă* să fie” – Marin Preda);
- modală („Cu spânul tot *am dus-o,* cum *am dus-o*…” – I. Creangă);
- finală (*Vorbeşte* ca să *vorbească*);
- concesivă („*Mama* că-i *mamă*, şi tot nu-i iert nimic” – Cezar Petrescu).

Rolul ***tautologiei*** în comunicare este de a reliefa calităţi, acţiuni, construcţia tautologică subliniază, de regulă, primul termen, printr-o comparaţie subînţeleasă sau exprimată , su prin exclusivitate (*Laşul* tot *laş* rămâne; Aici când *plouă, plouă*). Ca figură a repetiţiei, ***tautologia*** prelungeşte sau intensifică o acţiune („*Şede* el cât *şede*…” – I. Creangă; „Dacă *am văzut* şi *am văzut*…” – B. Şt. Delavrancea). Partea care se repetă într-o construcţie tautologică se introduce, de regulă, prin: *cât, ce, cum, şi, tot*…, ca un ecou al primului termen, ca o echivalare simetrică a acestuia.

Tautologiile primesc sensuri figurate, valori afective bogate, ele sunt întâlnite des în vorbirea obişnuită pentru a întări o idee sau pentru a diversifica sensul acesteia (Sunt *oameni* şi *oameni*; „Nu e *frumos* ce e *frumos,* ci e *frumos* ce-mi place mie” – Proverb; „*Dealu*-i *deal* şi *valea-i vale*…” – Folclor).

Tautologiile stilistice sunt frecvente în fabule („Un *bou* ca toţi *boii*, puţin la simţire…” – Gr. Alexandrescu; „Erai şi tu o *gâscă,* ca *gâştele,* mă rog…” – T. Arghezi); ***tautologia*** este prezentă şi în creaţiile marilor noştri scriitori („*Zică* toţi ce vor să *zică, treacă*-n lume cine-o *trece*” – M. Eminescu; „Cât e *zare* de *zărit*, Între nord şi răsărit” – Vasile Alecsandri).

Cu efecte stilistice deosebite, este întrebuinţată tautologia pentru exprimarea superlativului absolut („Şi în sfârşit, urmaşul lui Prometeu, el, omul, A prins şi *taina* mare, a *tainelor*, atomul” – T. Arghezi).

Tautologia nu este doar o problemă gramaticală, ci şi una care priveşte cultivarea şi corectitudinea limbii, unele tautologii sunt acceptate în comunicare, altele trebuie evitate, pentru a da exprimării claritate şi corectitudine. Vorbitorii de limbă română trebuie să deosebească tautologia stilistică de greşelile în exprimare,care apar, în cazul tautologiei, din dorinţa de a reliefa o idee prin cuvinte cu valoare augmentativă (Am *văzut* ce-am *văzut;*

[5] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Buc., Ed. Univers Enc., 1996, p. 1072

BDD-A23134 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:27 UTC)

Învăţătura este ce se *învaţă; Prietenii* tot *prieteni* rămân...*)*. Dacă repetăm un cuvânt cu acelaşi înţeles, nemodificat, el îşi pierde funcţia de determinat şi nu ajută deloc la creşterea expresivităţii, apar imperfecţiunile de exprimare, înrudite cu pleonasmul, şi care trădează ignoranţa, neglijenţa, grija pentru o exprimare corectă. ***Tautologia*** nu se confundă cu pleonasmul, acesta înseamnă adăugarea superfluă a unui cuvânt, în vreme ce tautologia este repetarea aceluiaşi cuvânt sau a aceleiaşi expresii, ambele trebuie eliminate din comunicare întrucât reprezintă abateri de la normele limbii române literare actuale.

Vorbitorii de limbă română trebuie să aibă, însă, permanent în vedere o comunicare inedită, clară, expresivă prin care să dea glas unor sentimente, idei, gânduri alese, într-un mod cât mai corect, conform cu normele limbii literare, trebuie să cunoască formele de manifestare a limbii, resursele ei expresive deosebit de bogate.

Bibliografie

Livius Petru Bercea, *Anacolutul*, în „Limba şi literatura română”, Anul XIV, nr. 2, Bucureşti, 1985, pp. 6-8

Ion Dănăilă, *Câteva clişee lingvistice,* în „LR”, IX, 1960, nr. 5, pp. 79-84

Dicţionarul explicativ al limbii române, Ediţia a II-a, Buc., Ed. Univers Enciclopedic, 1996

Stelian Dumistrăcel, *Până-n pânzele albe. Expresii româneşti*, Ediţia a II - a, Iaşi, Institutul European, 2001

Ion Gheţie, *Istoria limbii române literare. Privire sintetică*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1978

Gramatica limbii române, vol. II, *Enunţul*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005

Iorgu Iordan, *Limba literară*, Craiova, Editura Scrisul românesc, 1977

Enache Mîndrescu, *Tautologia*, în „Limba şi literatura română”, anul XVII, nr. 1, Bucureşti, 1988, pp. 9-12

Valeria Guţu Romalo, *Corectitudine şi greşeală (Limba română de azi)*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1972.

Domniţa Tomescu, *Anacolutul*, în *GLR, vol. II, Enunţul*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005, pg. 743-747

BDD-A23134 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:27 UTC)